

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

nr. 222.798 van 11 maart 2013
in de zaak A. 203.502/IX-7543

In zake : Myriam VANBIERVLIET
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Enrico De Simone
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Broederminstraat 38
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de VLAAMSE GEMEENSCHAP, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bart Staelens
kantoor houdend te 8000 Brugge
Stockhouderskasteel
Gerard Davidstraat 46 bus 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 24 januari 2012, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de directieraad van het departement Leefmilieu, Natuur en Energie van de Vlaamse overheid van 21 november 2011 waarbij aan Myriam Vanbiervliet de evaluatie “onvoldoende” voor het jaar 2008 definitief wordt toegekend.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 220.034 van 28 juni 2012 werden de debatten heropend en werd beslist dat het beroep tot nietigverklaring verder zou worden

behandeld volgens de gewone rechtspleging. De vordering tot schorsing werd verworpen.

De verzoekster heeft een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld.

De verzoekster heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 28 januari 2013.

Staatsraad Bert Thys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Martin Lebbe, die loco advocaat Enrico De Simone verschijnt voor de verzoekster, en advocaat Bart Staelens, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De feitelijke gegevens van de zaak zijn weergegeven in het arrest nr. 220.034 van 28 juni 2012.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

4. De verzoekster voert in het eerste middel de schending aan van artikel IV 8, § 3, van het besluit van de Vlaamse regering van 13 januari 2006 houdende vaststelling van de rechtspositie van het personeel van de diensten van de Vlaamse overheid (hierna: Vlaams personeelsstatuut), samen gelezen met “de beslissing van de beleidsraad van LNE van 14 juli 2008”.

Zij betoogt dat de voormelde bepaling van het Vlaams personeelsstatuut voorschrijft dat de bevoegde instantie over de evaluatie beslist binnen vijftien kalenderdagen na de ontvangst van het advies van de raad van beroep. De directieraad heeft op 14 mei 2009 kennis genomen van het advies van de raad van beroep van 8 mei 2009. Bijgevolg diende hij uiterlijk op 29 mei 2009 een beslissing over verzoeksters evaluatie te nemen. De daaropvolgende beslissingen van de secretaris-generaal van 25 mei 2009 en van de directieraad van 21 december 2009 werden door de Raad van State vernietigd. De laatstgenoemde beslissing werd vernietigd bij arrest nr. 215.203 van 19 september 2011 dat op 29 september 2011 aan de partijen werd betekend, zodat de verwerende partij er op vrijdag 30 september 2011 of op maandag 3 oktober 2011 kennis heeft van gekregen. De laatste dag om een nieuwe beslissing te nemen was dan 18 oktober 2011. Aangezien het bestreden besluit van 21 november 2011 dateert, is er volgens de verzoekster een duidelijke overschrijding van de voorgeschreven termijn van vijftien kalenderdagen.

De verzoekster voegt eraan toe dat de omstandigheid dat na het voormelde vernietigingsarrest een nieuwe hoorzitting diende te worden georganiseerd, weliswaar invloed kan hebben op de in acht te nemen beslissingstermijn, maar niet verantwoordt dat meer dan drie weken nodig waren om die zitting te organiseren.

Volgens de verzoekster is de voorgeschreven termijn een concretisering van de redelijke termijn en is hij voorgeschreven in het belang van de betrokken ambtenaar, die binnen een korte tijd dient te weten waaraan hij toe is. De voorgeschreven termijn is aldus een substantiële vormvereiste.

5. De verwerende partij werpt vooreerst op dat het middel niet ontvankelijk is voor zover het verwijst naar “de beslissing van de beleidsraad van LNE van 14 juli 2008”, omdat dit gegeven niet nader is uitgewerkt in het verzoekschrift.

Voorts laat de verwerende partij gelden dat het bestuur na een vernietigingsarrest rechtsherstel moet verlenen. In dit geval diende dit rechtsherstel te gebeuren rekening houdend met de vastgestelde schending van de hoorplicht. Zij heeft daarom de procedure hernomen vanaf het ogenblik waarop ze was ontspoord en daarbij de verzoekster alle kansen gegeven om aanvullende stukken neer te leggen en aanvullende argumenten te ontwikkelen. Volgens de verwerende partij is de voorgeschreven termijn een termijn van orde, die niet strikt kon worden gerespecteerd omdat aan de verzoekster de bijkomende waarborg van het horen werd gegeven. Rekening houdend met de mogelijkheid die de verzoekster werd geboden om zich voor te bereiden en om haar dossier in te kijken enerzijds en met de evidente praktische noodwendigheden waaraan de werking van de directieraad is onderworpen anderzijds, werd volgens de verwerende partij bijzonder snel een nieuwe beslissing genomen, waarbij de rechten van de verzoekster rigoureus werden gerespecteerd.

6. In haar memorie van wederantwoord houdt de verzoekster staande dat de termijn van vijftien dagen waarbinnen de verwerende partij een nieuwe beslissing diende te nemen, een vervaltermijn is, ook al wordt dat niet met zoveel woorden in de reglementering gesteld. Minstens is de voormelde termijn volgens haar een concretisering van de redelijke termijn, die door de verwerende partij diende te worden gerespecteerd.

Beoordeling

7. In het arrest nr. 220.034 van 28 juni 2012 over verzoeksters vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit werd het eerste middel als volgt beoordeeld:

“10. Het middel lijkt niet ontvankelijk voor zover het mede gesteund is op de schending van ‘de beslissing van de beleidsraad van LNE van 14 juli 2008’, aangezien de verzoekster niet in het minst verduidelijkt wat die beslissing inhoudt en hoe ze door het bestreden besluit zou zijn geschonden.

11. Artikel IV 8, § 3, van het Vlaams personeelsstatuut bepaalt dat de instantie die bevoegd is om een definitieve beslissing te nemen over de evaluatie van het personeelslid een beslissing dient te nemen binnen vijftien kalenderdagen na de ontvangst van het advies van de raad van beroep.

Het Vlaams personeelsstatuut verbindt geen sanctie aan de niet-naleving van deze termijn. Derhalve lijkt te moeten worden aangenomen dat het een termijn van orde betreft waarvan de overschrijding slechts tot de onwettigheid van de genomen beslissing kan leiden indien ze kennelijk onredelijk is en het betrokken personeelslid daardoor in zijn belangen is geschaad.

12. In dit geval heeft de directieraad op 14 mei 2009 kennis genomen van het advies van de raad van beroep van 8 mei 2009. Terecht stelt de verzoekster dan ook dat de uiterste datum om een definitieve beslissing over haar evaluatie te nemen in beginsel 29 mei 2009 was. De secretaris-generaal van het departement Leefmilieu, Natuur en Energie heeft op 25 mei 2009 een beslissing genomen. Deze beslissing werd evenwel door de Raad van State bij arrest nr. 197.682 van 10 november 2009 vernietigd, omdat de secretaris-generaal daartoe niet bevoegd was. In het kader van het rechtsherstel heeft de directieraad op 21 december 2009 een nieuwe beslissing genomen. Deze beslissing werd door de Raad van State vernietigd bij arrest nr. 215.203 van 19 september 2011, omdat de directieraad de hoorplicht niet naar behoren had gerespecteerd. Ook dit vernietigingsarrest noopte de verwerende partij tot rechtsherstel. Bij de beoordeling van de overschrijding van de door artikel IV 8, § 3, van het Vlaams personeelsstatuut voorgeschreven termijn dient rekening te worden gehouden met deze verplichting tot rechtsherstel die op de verwerende partij rustte.

Het voormelde vernietigingsarrest nr. 215.203 van 19 september 2011 werd op 30 september 2011 aan de verwerende partij genotificeerd. Aangezien de Raad van State in dit vernietigingsarrest oordeelde dat de hoorplicht was geschonden doordat de verzoekster op het ogenblik dat zij door de directieraad werd gehoord, niet op de hoogte was van de standpunten die haar eerste evaluator en haar collega L.G. eerder voor de directieraad hadden ingenomen, zodat zij niet met volledige kennis van zaken haar eigen standpunt aan de directieraad had kunnen kenbaar maken, diende de verwerende partij de evaluatieprocedure vanaf dat ogenblik te hernemen, met eerbiediging van de rechten van de verzoekster. Om te voldoen aan deze verplichting tot rechtsherstel heeft de verwerende partij de verzoekster met een brief van 11 oktober 2011 opgeroepen om op 24 oktober 2011 door de directieraad te worden gehoord. De hoorzitting van 24 oktober 2011 strekte ertoe de verzoekster de kans te bieden om samen met haar eerste evaluator en collega L.G. te worden gehoord met betrekking tot haar evaluatie voor het jaar 2008. Gelet op de organisatie van deze nieuwe hoorzitting, is een tijdsperiode van ongeveer drie weken tussen de kennisgeving van het vernietigingsarrest en de hoorzitting niet kennelijk onredelijk, temeer aangezien de verzoekster aldus ruim de mogelijkheid werd geboden om het dossier in te kijken en haar verdediging en argumenten met volledige kennis van zaken voor te bereiden, zoals zij overigens beoogde met het middel betreffende de schending van de hoorplicht dat geleid heeft tot de vernietiging van het besluit van de directieraad van 21 december 2009.

De verwerende partij heeft de verzoekster vervolgens alle kansen gegeven om haar rechten ten volle te benutten. Zo heeft de verzoekster op de hoorzitting bijkomende stukken kunnen neerleggen, heeft haar eerste evaluator hierop gereageerd, werden de notulen aan de verzoekster overgemaakt ter ondertekening, en is haar de mogelijkheid geboden om te repliceren op de reactie van haar eerste evaluator. De termijn van anderhalve maand tussen de kennisneming van het vernietigingsarrest en het nemen van het bestreden besluit, kan aldus niet als zijnde kennelijk onredelijk worden beschouwd. Alleszins is de verzoekster door dit tijdsverloop niet in haar belangen geschaad, integendeel.

Het eerste middel kan dan ook niet worden aangenomen”.

8. De verzoekster voert geen enkel argument aan dat deze beoordeling alsnog vermag te ontkrachten.

De Raad van State bevestigt de voormelde overwegingen dan ook in het kader van het thans voorliggende beroep tot nietigverklaring en stelt andermaal vast dat om de in die overwegingen aangegeven redenen het eerste middel niet kan worden aangenomen.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

9. De verzoekster voert in het tweede middel de schending aan van het redelijkheids-, het zorgvuldigheids- en het evenredigheidsbeginsel.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel laat zij gelden dat het onredelijk is om na meer dan drie jaar de evaluatieprocedure nog te hernemen. De verzoekster stelt dat zij als betrokken ambtenaar op legitieme gronden ervan mocht uitgaan dat de verwerende partij geen nieuwe evaluatiebeslissing zou nemen. Deze legitieme gronden zijn volgens haar gelegen in het feit dat het Vlaams personeelsstatuut niet in de mogelijkheid voorziet om een evaluatieprocedure te hernemen, alsook in de omstandigheid dat zij na haar ontslag sedert maart 2011 op een nieuwe dienst werd tewerkgesteld waar haar werk voor 2011 gunstig werd beoordeeld.

Wat de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, betoogt de verzoekster dat een ernstige en betrouwbare evaluatie van haar functioneren tijdens het jaar 2008 niet meer mogelijk is. Vooreerst is volgens haar het geheugen van de bij de evaluatie betrokken personen door het tijdsverloop “aan slijtage onderhevig” en kunnen “[de] herinneringen en gedachten ‘besmet’ worden door latere feiten en ervaringen”. Te dezen is dit zeker het geval, aangezien na de negatieve evaluatie voor 2008 een negatieve evaluatie voor 2009 en een ontslag op grond van deze twee negatieve evaluaties zijn gevolgd. Voorts had zij vanaf maart 2011, toen zij op een andere dienst werd tewerkgesteld, geen toegang meer tot noodzakelijke documentatie om exact en gedetailleerd te kunnen antwoorden op de haar verweten feitelijke tekortkomingen in haar functioneren. Ten slotte miskent de verwerende partij volgens de verzoekster het zorgvuldigheidsbeginsel door niet in te gaan op de argumenten die zij en haar raadsman tijdens de hoorzitting van 24 oktober 2011 hebben aangebracht en door de eerder genomen beslissing van 21 december 2009 gewoon over te nemen.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van het evenredigheidsbeginsel, laat de verzoekster gelden dat haar functioneren onevenredig zwaar wordt bestraft met een evaluatievermelding “onvoldoende”, nu zij heeft aangetoond dat de overheid onvoldoende heeft gedaan om ervoor te zorgen dat zij de nodige basiskennis en competenties op het vlak van de veiligheidsrapportering kon opdoen, de overheid door de aanmelding van de verzoekster bij “Werk-wijzer” haar zelfvertrouwen en motivatie evenals het vertrouwen van de collega’s in de verzoekster heeft ondermijnd, en de overheid geen rekening heeft gehouden met de taken die zij heeft uitgevoerd als secretaris van het Technisch Overleg Milieureglementering (hierna: T.O.M.), noch met de bijwerkingen van de door haar gebruikte medicatie.

10. De verwerende partij antwoordt dat een herneming van de evaluatieprocedure niet statutair mogelijk moet zijn gemaakt, maar nu eenmaal verbonden is met de verplichting voor het bestuur om na een vernietigingsarrest van de Raad van State rechtsherstel te verlenen. Volgens haar is het geenszins onredelijk dat in 2011 feiten worden beoordeeld die dateren uit 2008. Wat de beweerde positieve evaluatie van verzoeksters functioneren op haar nieuwe dienst in 2011 betreft, stelt de verwerende partij dat op het ogenblik van de evaluatie over het jaar 2008 daarvan nog geen sprake was, zodat de discussie daaromtrent niet relevant is. Hoe dan ook bevond de verzoekster zich in 2011 in een specifieke situatie en werd zij tewerkgesteld op een volstrekt ander niveau en “met alle mogelijke geduld”, waarmee de evaluatie over het jaar 2008 geen uitstaans heeft. De verwerende partij werpt voorts op dat verzoeksters verwijt dat geen rekening is gehouden met haar opmerkingen, niet wordt uitgewerkt en derhalve onontvankelijk is. Wat de aangevoerde schending van het evenredigheidsbeginsel betreft, verwijst de verwerende partij naar haar verweer tegen het derde middel. Voor zover de verzoekster stelt dat geen rekening is gehouden met de bijwerkingen van de door haar gebruikte medicatie, zet de verwerende partij uiteen dat de verzoekster niet consistent en consequent is, gelet op het feit dat zij voor de raad van beroep een incident heeft gemaakt over overgelegde mededelingen betreffende haar ziekte en zij een strafklacht zou hebben ingediend. Volgens de

verwerende partij kan de verzoekster niet beweren “dat haar slecht functioneren dan maar op het conto van medicijnen zou moeten geschreven worden”.

11. In haar memorie van wederantwoord en laatste memorie voert de verzoekster niets meer aan met betrekking tot het tweede middel.

Beoordeling

12. In het arrest nr. 220.034 van 28 juni 2012 werd het tweede middel als volgt beoordeeld:

“15. Vooreerst kan niet worden ingezien waarom het onredelijk zou zijn dat de verwerende partij na het vernietigingsarrest nr. 215.203 van 19 september 2011 de evaluatieprocedure heeft hernomen. In het kader van het rechtsherstel na dit vernietigingsarrest lijkt de verwerende partij immers tot een dergelijke herneming gehouden, aangezien de evaluatie waarin is voorzien door artikel IV 1 van het Vlaams personeelsstatuut op het eerste gezicht geen vrijblijvende mogelijkheid is, maar een verplichting waarvan de verwerende partij niet kan afzien. De omstandigheid dat de herneming als zodanig niet in het Vlaams personeelsstatuut is geregeld, doet hieraan geen afbreuk. Dat de verzoekster inmiddels op haar nieuwe dienst gunstig is geëvalueerd voor het jaar 2011, heeft geen enkele repercussie op de verplichting van de verwerende partij om ook het functioneren van de verzoekster tijdens het jaar 2008 te evalueren.

16. Wat de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, lijkt evenmin te kunnen worden aangenomen dat een ernstige en betrouwbare evaluatie van verzoeksters functioneren tijdens het jaar 2008 drie jaar later niet meer mogelijk zou zijn, temeer daar de bevindingen met betrekking tot verzoeksters functioneren tijdens dat jaar zijn vastgelegd in de verslagen van de veelvuldige functionerings- en opvolgingsgesprekken. Voorts blijkt uit niets dat het bestreden besluit mede gesteund zou zijn op of minstens beïnvloed zou zijn door de negatieve evaluatie van de verzoekster voor het jaar 2009 en de daaropvolgende beslissing van de verwerende partij om de verzoekster te ontslaan. Voor zover de verzoekster laat gelden dat zij sedert maart 2011 geen toegang meer had tot de noodzakelijke documentatie van haar vroegere dienst, moet worden opgemerkt dat zij helemaal niet *in concreto* duidelijk maakt welke documentatie zij alsnog had willen raadplegen. Zij voert ook niet aan en beweert zelfs niet dat zij naar die documentatie bij de verwerende partij heeft geïnformeerd, maar dat haar de toegang daartoe werd geweigerd, waardoor zij niet op een nuttige wijze haar standpunt aan de verwerende partij zou kunnen hebben laten kennen. De verzoekster toont evenmin *in concreto* aan op welke door haar ontwikkelde wezenlijke argumenten tijdens de hoorzitting van 24 oktober 2011 niet is ingegaan.

17. De verzoekster leidt de schending van het evenredigheidsbeginsel af uit de omstandigheid dat zij heeft aangetoond dat de overheid onvoldoende heeft gedaan om ervoor te zorgen dat zij de nodige basiskennis en competenties op het vlak van de veiligheidsrapportering kon verwerven, dat de overheid door haar aan te melden bij ‘Werk-wijzer’ haar zelfvertrouwen en motivatie evenals het vertrouwen van de collega’s in de verzoekster heeft ondermijnd, en dat de overheid geen rekening heeft gehouden met haar taken uitgevoerd als secretaris van het T.O.M., noch met de bijwerkingen van de door de verzoekster gebruikte medicatie. De verzoekster lijkt aldus de onevenredigheid van de evaluatie ‘onvoldoende’ louter te verbinden met de afwezigheid van een deugdelijke materiële grondslag van het bestreden besluit, die zij ook in haar derde middel aanvoert. Van een schending van het evenredigheidsbeginsel kan evenwel slechts sprake zijn wanneer een beslissing berust op feitelijk juiste en op zich rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing.

Het middelonderdeel betreffende de schending van het evenredigheidsbeginsel, zoals door de verzoekster aangebracht, kan dan ook niet worden aangenomen.

18. Het tweede middel is niet ernstig”.

13. De Raad van State bevestigt de voormelde overwegingen in het kader van het thans voorliggende beroep tot nietigverklaring en besluit om de in die overwegingen aangegeven redenen dat het tweede middel niet gegrond is.

C. Derde middel

Standpunt van de partijen

14. De verzoekster voert in het middel de schending aan van “het algemeen principe van motivering van administratieve akten” en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Zij betoogt vooreerst dat een belangrijk onderdeel van de evaluatie betrekking heeft op het feit dat zij onvoldoende gevormd is in de materie van de veiligheidsrapportering. Zij werd evenwel door haar overste en collega’s veel te weinig op de hoogte gebracht van bepaalde cursussen. Ten onrechte wordt haar verweten zelf geen initiatief te hebben genomen. Op het vlak van de

basisvorming ligt de verantwoordelijkheid immers grotendeels bij de dienstoversten. Er wordt niet aangetoond dat haar een concreet en gefaseerd vormingsaanbod werd gedaan. De raad van beroep heeft dan ook terecht gesteld dat er een discrepantie was tussen de verwachtingen en resultaten van de verzoekster enerzijds en van de overheid anderzijds. De omstandigheid dat de verzoekster reeds een zekere technische bagage bezat, is niet relevant aangezien de reglementering en de techniciteit van de veiligheidsrapportering complex en totaal anders is. Zij heeft nooit gesteld dat zij weinig interesse zou hebben voor de opleiding veiligheidscoördinator van niveau 1, maar wel dat zij door omstandigheden deze opleiding niet kon voortzetten. In tegenstelling tot een andere collega werd zij niet vrijgesteld van dienstprestaties om zich op de materie toe te leggen.

De verzoekster laat voorts gelden dat een ander onderdeel van het bestreden besluit betrekking heeft op haar houding. Hetgeen daarover wordt gesteld, heeft volgens haar veel weg van stemmingmakerij en wordt niet gestaafd met concrete feiten en voorbeelden.

Zij betwist tevens dat zij tijdens vergaderingen in slaap zou vallen. Dat zij last heeft van concentratiestoornissen is te wijten aan het gebruik van bepaalde medicijnen. Ten onrechte wordt de indruk gewekt dat deze concentratiestoornissen veroorzaakt zouden worden door haar gebrek aan interesse.

De verzoekster merkt op dat geen evaluatie is gebeurd van haar taken als secretaris van het T.O.M., die zij tot 22 april 2008 tot ieders tevredenheid uitvoerde. Ten onrechte stelt het bestreden besluit dat zij deze taken overdrijft. Alleszins is dit volgens haar geen argument om deze taken geheel buiten de evaluatie te houden.

Zij benadrukt voorts dat haar aanmelding bij “Werk-wijzer”, tot de intrekking daarvan – op haar verzoek – op 8 juli 2008, haar eerste zes maanden

op de dienst zwaar heeft gehypothekeerd. Niet alleen is haar zelfvertrouwen daardoor aangetast, maar ook het vertrouwen dat haar collega's in haar hebben. Het bestreden besluit verwijst slechts naar de mogelijkheid voor de lijnmanager, waarin statutair is voorzien, om tot een dergelijke aanmelding over te gaan. Daarmee is geen inhoudelijke en steekhoudende motivering voor haar aanmelding gegeven.

De verzoekster besluit dat in het bestreden besluit onvoldoende wordt aangegeven waarom de negatieve elementen die haar worden aangerekend, primeren op de positieve elementen.

15. De verwerende partij antwoordt dat de verzoekster niet gelijktijdig het bestuur kan verwijten zijn beslissing niet naar behoren formeel te motiveren enerzijds en de inhoud van deze motieven betwisten anderzijds. Zij verwijst naar hetgeen in het arrest nr. 220.034 van 28 juni 2012 met betrekking tot de formele motiveringsplicht wordt overwogen en zij besluit dat het desbetreffende middelonderdeel niet ontvankelijk, minstens kennelijk ongegrond is.

Wat de eventuele schending van de materiële motiveringsplicht betreft, wijst de verwerende partij erop dat de Raad van State geen directieraad in graad van beroep is en dat de discretionaire bevoegdheidsruimte van het bestuur moet worden gerespecteerd, zoals in het voormelde arrest reeds werd aangegeven. Voorts spreekt zij puntsgewijze de kritiek van de verzoekster op sommige motieven van het bestreden besluit tegen. Zij stelt daarbij vast dat de verzoekster niet betwist dat zij niet op een voldoende wijze functioneerde en dat de verzoekster geen enkele beoordeling van de resultaatsgebieden bekritiseert.

Volgens de verwerende partij beperkt de verzoekster zich ertoe redenen te zoeken om de verantwoordelijkheid voor haar ongunstige evaluatie naar anderen door te schuiven. Het is evenwel voldoende aangetoond, zo stelt de verwerende partij, dat de verzoekster dezelfde kansen kreeg als elke andere nieuwe

medewerker om zich in te werken. Voorts gaf de verzoekster zelf aan dat zij het eigenlijk niet erg vond aangemeld te worden bij “Werk-wijzer”, maar stoorde zij zich aan het feit dat anderen eventueel eerder op de hoogte waren van deze aanmelding dan zijzelf. Ten slotte is het volgens de verwerende partij niet correct en blijkt uit niets dat de verzoekster niet graag gezien zou zijn geweest of dat zij uit een aantal documenten werd geschrapt.

16. In haar memorie van wederantwoord voert de verzoekster niets meer aan met betrekking tot het derde middel.

17. In haar laatste memorie laat de verzoekster nog gelden dat de verwerende partij nooit heeft aangetoond dat zij, om reden dat zij reeds enkele jaren bij het departement Leefmilieu, Natuur en Energie in dienst was, gemakkelijker dan haar andere nieuwe collega's de stof van de veiligheidsrapportering onder de knie had moeten krijgen. Zij herhaalt dat de uitgevoerde evaluatie ten onrechte geen rekening heeft gehouden met haar werkzaamheden voor het T.O.M. en dat indien dit wel was gebeurd, dit geleid zou hebben tot een volledige en evenwichtiger totaalevaluatie. Doordat zij vanaf haar aanmelding bij “Werk-wijzer” niet meer werd vermeld in de officiële documenten, meent de verzoekster te mogen stellen dat haar kansen binnen de dienst wel degelijk waren gehypothekeerd. Zij besluit daaruit dat het bestreden besluit materiële grondslag mist.

Beoordeling

18. In het arrest nr. 220.034 van 28 juni 2012 werd het derde middel als volgt beoordeeld:

“21. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een ‘afdoende’ wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze

draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, zodat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

22. Het bestreden besluit blijkt uitvoerig formeel te zijn gemotiveerd door de aanhaling van de beraadslaging van de directieraad die tot de bevestiging van de evaluatie ‘onvoldoende’ van verzoeksters functioneren heeft geleid. Daarbij wordt ingegaan op de bevindingen van het evaluatieverslag en wordt het advies van de raad van beroep omstandig tegengesproken.

De verzoekster betwist het bestaan van deze formele motieven, waarvan zij kennis heeft gekregen, niet en evenmin dat ze als zodanig kunnen leiden tot de bevestiging van haar evaluatie ‘onvoldoende’. Wel argumenteert zij dat de formeel vermelde motieven in feite en in rechte niet deugdelijk zijn. Aldus voert zij veeleer een schending van de materiële dan van de formele motiveringsplicht aan.

23. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad van State niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van het bestuur. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

24. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de verzoekster geen inhoudelijke kritiek uitoefent op de zeer concrete vaststellingen in het evaluatieverslag met betrekking tot de resultaatsgebieden en de beoordeelde vaktechnische en persoonlijke competenties en in het bestreden besluit met betrekking tot haar functioneren. De verzoekster betwist niet de globale vaststelling in het bestreden besluit dat zij onvoldoende resultaten neerzette in nagenoeg alle zeven resultaatsgebieden en zij aldus niet naar behoren functioneert. Zij beperkt haar kritiek in essentie tot de vermeldingen van het bestreden besluit die betrekking hebben op haar onvoldoende vorming in de materie van de veiligheidsrapportering, haar houding en het probleem dat zij in slaap zou vallen tijdens vergaderingen.

25. Wat verzoeksters gebrek aan basiskennis en vorming in de materie van de veiligheidsrapportering betreft, stelt zij dat haar onvoldoende opleidingsmogelijkheden werden geboden en dat zij door haar overste en collega's te weinig werd geïnformeerd. Ten onrechte zou haar worden verweten dat zij zelf te weinig initiatief heeft genomen.

De directieraad stelt in dit verband vast dat aan de verzoekster de kans werd geboden hetzelfde opleidingsprogramma te volgen als de andere nieuwe collega's op de dienst en vermeldt hierover het volgende in het bestreden besluit:

‘Inzake de overweging van de raad van beroep dat er een discrepantie is tussen de verwachtingen inzake de opleiding en de resultaten ervan van de overheid enerzijds en de verzoeker anderzijds merkt een lid op dat [L.G.] aan de DIR op 24 oktober 2011 heeft uitgelegd hoe aan Myriam in de eerste week van januari 2008, aan de hand van een opleidingsblad voor nieuwe medewerkers, uitgelegd werd welk opleidingsprogramma zij moest doorlopen, dat haar werd gezegd dat zij steeds bij [L.G.] terecht kon voor concrete vragen en verdere uitleg. Dat [M.B.] daaraan toen toevoegde dat het in het begin van de start bij de VR een goede traditie is om zelfstudie te combineren met een bespreking van de dossiers op de dienstvergaderingen waarbij knelpunten besproken worden en dat dit heden ten dage nog steeds de manier van werken bij VR betreft, dat Myriam 1 dag per week de kans en de tijd kreeg om te studeren, dat zij bovendien een vooropleiding had en een zekere technische bagage had toen ze startte bij de dienst VR.

Een ander lid voegt hieraan toe dat de planning om het opleidingsprogramma af te ronden voorzien was op zes maanden en dat Myriam hiervan op de hoogte was. De termijn van 6 maanden stond immers ingeschreven in haar planningsdocument bij de resultaatsgerichte doelstelling ‘Kennis verwerven in de materie van de dienst VR [...]: zorgen dat deze kennis verworven wordt in de eerste 6 maanden van 2008 door voornamelijk zelfstudie en ook door begeleiding van de collega's van de dienst VR’.

Telkens werd dit punt in de verschillende opvolgingsgesprekken weer aangehaald en dat zij hieraan de nodige aandacht moet volgen. Bv. in het opvolgingsgesprek van 12 augustus blijkt dat zij het gehele programma nog steeds moet volgen, desondanks het zelf door haar aangevraagde gesprek met de preventieadviseur Psychosociaal Welzijn, waarbij toen duidelijke afspraken werden gemaakt dat zij het werk correct zou uitvoeren, alle VR-materie goed bestuderen, én samen met nieuwe medewerker [K.L.] het opleidingsprogramma voor expert veiligheidsrapportage te volgen. Een lid voegt hieraan toe dat Myriam als opleiding Landbouwtechnisch Ingenieur is en dat van iemand met een dergelijk diploma kan verwacht worden dat deze een zekere zelfstandigheid aan de dag kan leggen en zelf zoals gevraagd het initiatief neemt om het opleidingsprogramma te voltooien.

Hij citeert uit het verslag van het hoormoment : [L.V.] vroeg aan Myriam: ‘uw collega's moesten u op de hoogte stellen van de verdere opleidingssessies. Welke initiatieven heeft u genomen[?]’. Myriam Vanbiervliet: ‘Volgens de beslissing van de preventieadviseur hadden mijn collega's de opdracht mij te verwittigen van de data van de opleidingssessies. Ik heb in deze een afwachtende houding aangenomen.’

Het kan niet de bedoeling zijn dat iemand met een dergelijk niveau en bovendien ervaring binnen de Vlaamse administratie en daarbuiten nog telkens moet gezegd worden wat zij moet doen. Zoals door [L.G.] aangegeven in het hoormoment en ook trouwens komt dit terug in het planningsdocument, wordt duidelijk aangegeven dat het initiatief tot het volgen van de verscheidene

onderdelen van het programma van het personeelslid zelf moet komen. Dergelijke verwachtingen van de leidinggevende zijn niet als onredelijk te beschouwen. Iemand met een dergelijk niveau wordt geacht over de nodige dosis aan verantwoordelijkheidszin te beschikken, Myriam duidelijk niet’.

Voor zover de verzoekster aanvoert dat zij door haar overste en collega’s onvoldoende op de hoogte werd gebracht van cursussen en vormingsmomenten, terwijl wat de basisvorming betreft de verantwoordelijkheid voor het grootste gedeelte bij de dienstoversten ligt, betwist de verzoekster niet dat er tijdens het werkjaar 2008 regelmatig functionerings- en opvolgingsgesprekken hebben plaatsgehad om bij te sturen, waarbij telkens duidelijke afspraken werden gemaakt over het volgen van het opleidingsprogramma. Uit de verslagen van deze gesprekken blijkt genoegzaam dat werd gezocht naar oplossingen en dat concrete voorstellen werden gedaan betreffende de basisvorming. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat de verzoekster heeft nagelaten om bepaalde sessies te volgen, zodat zij de verwerende partij niet kan verwijten dat zij niet de nodige kansen heeft gekregen om zich in haar nieuwe dienst ten volle te ontplooien.

Waar het bestreden besluit erop wijst dat de planning om het opleidingsprogramma af te ronden bepaald was op zes maanden en dat de verzoekster hiervan op de hoogte was aangezien deze termijn stond ingeschreven in haar planningsdocument, dat dit punt in de verschillende opvolgingsgesprekken weer werd aangehaald en dat zij hieraan de nodige aandacht moest besteden, dat van iemand met het opleidingsniveau van de verzoekster mag worden verwacht dat deze een zekere zelfstandigheid aan de dag kan leggen en zelf zoals gevraagd het initiatief neemt om het opleidingsprogramma te voltooien, motiveert dit besluit – in tegenstelling tot het bijna ongemotiveerde advies van de raad van beroep – genoegzaam waarom de verwerende partij meent dat de verzoekster niet werd gediscrimineerd ten opzichte van andere beginnende collega’s en evenveel kansen heeft gekregen om zich te vormen en in te werken, maar dat zij zelf op dit vlak is tekortgeschoten.

Voor zover de verzoekster stelt dat zij in tegenstelling tot een andere collega die met haar op de dienst begon, niet werd vrijgesteld van dienstprestaties om zich toe te leggen op het zich eigen maken van de materie, toont zij niet aan dat deze collega eveneens uit een andere afdeling kwam en al enige kennis diende te hebben. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt alvast dat de verzoekster inzake de veiligheidsrapportering, die voor haar ook nieuw was, alle mogelijke kansen heeft gekregen en dat zij niet ongelijk of minder goed behandeld is geweest dan anderen.

De overigens niet onderbouwde bewering van het advies van de raad van beroep dat de verzoekster niet de nodige kansen heeft gekregen om zich in haar nieuwe dienst ten volle te ontplooien, is – in tegenstelling tot wat de verzoekster voorhoudt – in het bestreden besluit niet onbeantwoord gebleven, maar wordt als volgt afdoende tegengesproken:

‘Hierover is een lid van oordeel dat de raad van beroep hiermee de volledige verantwoordelijkheid voor het slecht functioneren van Myriam bij de overheid legt, met name bij haar evaluatoren en dat de raad van beroep hierdoor van Myriam zelf geen enkele inspanning of initiatief verwacht en meent dat Myriam

geen verantwoordelijkheid moet opnemen om tot goede prestaties te komen. Myriam kan dit elk jaar zo herhalen dat zij een moeilijke periode heeft gehad en dat ze gedurende zes maanden geen voldoende kansen heeft gehad. Myriam functioneert niet goed in de dienst VR, hoewel zij echter zelf gevraagd heeft om naar de dienst VR te gaan om te bewijzen dat zij wel goed kon functioneren en hoewel zij zelf zegt dat ze graag op de dienst VR werkt. Een lid besluit dat Myriam al heel veel jobs heeft gedaan binnen het domein leefmilieu maar dat het tot dusver steeds lijkt fout te lopen.

Een ander lid vervolgt dat Myriam zeker niet gediscrimineerd is geweest ten opzichte van de andere collega's en dat ze evenveel kansen heeft gekregen wat betreft vorming en evenveel kansen om zich in te werken. Zij kreeg tot slot het opleidingsprogramma aangereikt dat elke nieuwe collega bij de start op de dienst VR kan volgen, maar dat er verwacht werd dat zijzelf het initiatief nam om de delen van de opleiding deel te nemen en te volgen. Het was niet de bedoeling dat dit voor haar werd gedaan. Myriam heeft een zwart-wit houding tegenover enerzijds zichzelf en anderzijds de anderen en schuift alle problemen af op de collega's plus gaat ervan uit dat alle problemen door anderen veroorzaakt worden.

Tot slot besluit een lid dat met betrekking tot deze overweging van de raad van beroep eveneens kan verwezen worden naar wat gesteld is naar aanleiding van de eerste overweging van de raad van beroep, met name met betrekking tot de overweging dat Myriam niet optimaal kansen heeft gekregen om zich in haar nieuwe dienst te ontplooien [lees: de overweging dat beide partijen akkoord waren om betrokkene een nieuwe kans te geven in een andere dienst van dezelfde afdeling]’.

26. Wat de kritiek op verzoeksters houding betreft, blijkt uit het verslag van het functioneringsgesprek van 22 mei 2008 dat de verzoekster het probleem zelf erkende. Zij kan dan ook bezwaarlijk volhouden dat de kritiek op haar houding ‘stemmingmakerij’ zou zijn.

27. De verzoekster betwist dat zij in slaap zou vallen tijdens vergaderingen. Volgens haar wordt daarvan geen bewijs geleverd. Zij stelt dat zij last heeft van ‘concentratiestoornissen’ die te wijten zijn aan het gebruik van medicatie, maar het bestreden besluit gaat daaraan voorbij.

Het hoofdmotief van de ongunstige beoordeling van het resultaatgebied ‘de administratie vertegenwoordigen op vergaderingen [...]’ betreft evenwel de door de verzoekster niet betwiste vaststelling dat ‘[haar] inbreng op vergaderingen met interne of externe instanties beperkt is geweest’. De vaststelling omtrent het in slaap vallen lijkt ten overvloede. In tegenstelling tot hetgeen de verzoekster stelt, gaat de verwerende partij geenszins voorbij aan de nevenwerkingen van de door haar gebruikte medicijnen, maar stelt zij vast dat de arbeidsgeneesheer bij de verzoekster geen medische verklaring kon vinden voor het in slaap vallen. Hoe dan ook is het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij belang hecht aan de gevolgen van de voormelde concentratiestoornissen, aangezien het vertegenwoordigen van de administratie op vergaderingen één van de voorgeschreven resultaatgebieden is en van een ambtenaar mag worden verwacht dat hij niet in slaap valt, maar juist geconcentreerd blijft tijdens vergaderingen.

28. De verzoekster formuleert nog een opmerking met betrekking tot haar secretariaatsaken voor het T.O.M. Volgens haar stelt het bestreden besluit ten onrechte dat zij deze taken overdrijft en mogen deze taken niet buiten de evaluatie worden gehouden.

Uit het verslag van het functioneringsgesprek van 22 april 2008 blijkt dat de desbetreffende taken zich buiten het werkveld van de dienst Veiligheidsrapportering bevinden. Verzoeksters activiteiten voor het T.O.M. worden stopgezet opdat zij ‘zich volledig op de werking van de dienst VR kan richten’, dit wil zeggen opdat zij ‘alle energie kan steken in haar opleiding, in het studeren van de VR-materie en in het uitvoeren van haar taken’. De verwerende partij heeft aldus aan de verzoekster alle kansen gegeven om zich te ontplooiën op de dienst Veiligheidsrapportering.

Het bestreden besluit overweegt het volgende met betrekking tot verzoeksters taken voor het T.O.M.:

‘Een lid merkt verder op dat de hele discussie tijdens het hoormoment met betrekking tot haar prestaties met TOM bovenstaand gebrek aan verantwoordelijkheidszin, en gemis aan correctheid bij het verweer duidelijk illustreert. Deze taak i.v.m. TOM die zij meegenomen heeft van haar voorgaande dienst zou volgens haar 1/3 van haar tijdsbesteding uitmaken. Op 12 maanden zou dit dus inhouden dat zij 4 maanden hieraan zou spenderen. Tijdens het hoormoment gaf Myriam aan dat zij in 2008 twee vergaderingen heeft voorbereid en maar aan één vergadering heeft deelgenomen. De door haar ingeschatte tijdsbesteding is onvoorstelbaar overdreven en niet realistisch. Zij mag er zich zeker niet achter verschuilen om te beweren dat zij de tijd niet had om haar andere doelstellingen en taken te volbrengen’.

De verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift ertoe te stellen dat de verwerende partij dit motief ‘ten onrechte’ aanhaalt. Een dergelijke niet onderbouwde stelling kan de ondeugdelijkheid van het voormelde motief niet aantonen.

Uit het desbetreffende motief lijkt alleszins te kunnen worden afgeleid dat de directieraad verzoeksters prestaties voor het T.O.M. bij zijn besluitvorming heeft betrokken, maar tot de bevinding is gekomen dat deze prestaties geen afbreuk vermogen te doen aan de globale evaluatie van haar functioneren als onvoldoende.

29. Voor zover de verzoekster aanvoert dat haar aanmelding bij ‘Werk-wijzer’ haar eerste zes maanden op de dienst Veiligheidsrapportering ‘zwaar heeft gehypothekeerd’, kan op het eerste gezicht niet worden ingezien waarom de volgende motivering van het bestreden besluit niet deugdelijk zou zijn:

‘De voorzitter van de DIR stelt dat het de lijnmanager is die de personeelsleden van zijn entiteit aanwijst die in aanmerking komen voor herplaatsing bij Werkwijzer en dat de aanmelding niet gebeurt door het personeelslid zelf. Hij zegt voorts dat hij als leidend ambtenaar van het departement LNE beslist heeft om Myriam aan te melden bij Werkwijzer om haar zo alle kansen te doen behouden om de best geschikte functie te vinden binnen de Vlaamse overheid, zodat indien het niet op de dienst VR zou lukken, Myriam Vanbiervliet ondertussen mogelijks andere kansen via Werkwijzer kon grijpen. Werkwijzer mag zeker niet aanzien worden als een bestraffing, maar eerder als een signaal

naar een meer geschikte functie. Hij zegt verder dat hij de aanmelding gedaan heeft in samenspraak met [K.D.S.], toenmalig afdelingshoofd van de afdeling Milieu-, Natuur- en Energiebeleid en in samenspraak met het toenmalig diensthoofd van de dienst VR, [M.B.]. Myriam werd zoals ook op het hoormoment aangegeven hiervan in kennis gesteld via de HRM-verantwoordelijke per mailbericht, op het moment dat de opstart van de procedure door Werkwijzer rond was’.

Waar het bestreden besluit aldus erop wijst dat de aanmelding van de verzoekster gebeurde ‘om haar zo alle kansen te doen behouden om de best geschikte functie te vinden binnen de Vlaamse overheid’, geeft het genoegzaam de reden van verzoeksters aanmelding bij ‘Werk-wijzer’ aan. Het valt op het eerste gezicht niet in te zien dat deze aanmelding een voldoende functioneren van de verzoekster op de dienst Veiligheidsrapportering in de weg zou hebben kunnen staan. Bovendien werd op 8 juli 2008 klaarblijkelijk beslist om het herplaatsingsdossier van de verzoekster te schorsen, zodat zij alle kansen kreeg om zich volledig in te zetten voor en te concentreren op haar werkzaamheden binnen de dienst Veiligheidsrapportering. Het blijkt evenwel niet dat de verzoekster deze kansen heeft gegrepen om binnen de dienst Veiligheidsrapportering aan de vooropgestelde doelstellingen te voldoen.

30. Voor zover de verzoekster ten slotte verwijst naar ‘de stukken die tijdens de hoorzitting van 24 oktober 2011 werden neergelegd en bij het dossier werden gevoegd, en waaruit blijkt dat de naam van verzoekster in talrijke (interne en externe) documenten werd weggelaten of zelfs geschrapt’, overweegt het bestreden besluit uitvoerig als volgt:

‘[...]

Vervolgens bemerkt een ander lid dat bovenstaande geciteerd stuk van [M.B.] door Myriam niet wordt betwist, behalve het aangehaalde feit dat dat zij er niet van overtuigd is dat haar collega’s niet op de hoogte waren van haar verleden en meer specifiek inzake haar evaluatie m.b.t. 2007, niet klopt. Zij gaat ervan uit dat iedereen van de dienst VR al wist van haar problemen in 2007 en dat haar collega’s over haar komst op de dienst zeer sceptisch stonden. Ter staving van het voorgaande verwijst zij naar een beweerd opvolgingsgesprek dat in februari 2008 werd gehouden, i.v.m. het haar te pas en te onpas aan collega’s vragen stellen, het haar niet welkom heten op de dienst, het schrappen van haar naam uit meerdere informele en formele documenten. Myriam geeft dus eigenlijk aan dat het slecht functioneren niet aan haar ligt maar dat haar minder presteren te wijten zou zijn aan de andere collega’s.

Een lid merkt op dat voorgaande elementen die Myriam aanhaalt ter verschoning van haar slecht functioneren en minder presteren, moeten genuanceerd worden. Uit de 3 bezorgde documenten door meester De Simone en Myriam Vanbiervliet mag dan wel blijken dat zij in deze documenten niet vermeld wordt, a contrario kan aangetoond worden dat zij in veel documenten uit dat werkjaar 2008 wel wordt vermeld en hij vervolgt dat voorgaande al wordt geduid in de stukken die door [M.B.] aan de Directieraad per brief van 7 november 2011 werden bezorgd. Dat uit de stukken die [M.B.] bij zijn opmerkingen aan de DIR LNE op 7 november 2011 bezorgde blijkt dat Myriam wel degelijk meermaals wordt vermeld als participant aan dienstvergaderingen (zie verslag van dienstvergadering van 14 februari 2008), bovendien blijkt dit

eveneens door haar op de zitting van de DIR van 24 oktober 2011 rondgedeelde stuk: i.e. het verslagvluggertje van 15 mei 2008 waarbij haar naam wel degelijk bij de aanwezigen van deze dienstvergadering vermeld staat.

Bovendien blijkt uit de bijlage van de dienstvergadering van 14 februari 2008 dat zij wel degelijk in de lijst wordt vermeld met titel 'Specialismen binnen de dienst VR': haar naam staat onder meer vermeld bij de taken Decreet en besluiten MER/VR, Decreten en besluiten R.O. in relatie met Seveso, Transport gevaarlijke stoffen, Vlarem. Tot slot blijkt uit punt 2 'Structuur en werking van de dienst VR' van het verslag van een dienstvergadering uit het begin van het jaar 2008, meer bepaald 17 januari 2008 en uit de bijlage bij dit punt, dat Myriam opgelijst staat als dossierbehandelaar in het Werkveld RVR/RUP-adviezen. Ze werd dus zeker niet genegeerd.

Een ander lid merkt nog op dat [M.B.] op het hoormoment verklaarde waarom Myriam niet in de telefoonlijst voorkwam, en hij citeert uit het hoormoment: 'Gezien Myriam als nieuwe medewerker niet voldeed aan de te verwachten vooruitgang, werd zij dan ook niet opgenomen in voormelde lijsten. Dit had tevens gevolgen rond haar opname in andere documenten zoals onder meer telefoonlijst en bepaalde berichtgeving via mail, en de nieuwsflits.' Een lid voegt hieraan toe dat de gevolgde werkwijze door [M.B.] volgens hem is ingegeven om een goede manier van werken van zijn dienst te verzekeren, zowel naar de klanten van de Vlaamse overheid toe, naar de overheid zelf alsook naar Myriam toe die in 2008 nog over te weinig kennis beschikte om correcte adviezen, die juridisch bindend zijn, aan derden te formuleren.

M.b.t. door Myriam aangehaalde argument op het hoormoment dat zij niet opgenomen is in punt 6., met name de 'Lijst met gedelegeerde ambtenaren' heeft [M.B.] op het hoormoment zelf en nu eveneens in zijn opmerkingen van 7 november 2011 verduidelijkt dat deze lijst een weergave betreft van het in het Belgisch Staatsblad gepubliceerde Ministerieel besluit d.d. 30 juni 2008 tot aanwijzing van de bevoegde ambtenaren in het Vlaamse Gewest ter uitvoering van het samenwerkingsakkoord van 21 juni 1999 tussen de Federale Staat, het Vlaamse Gewest, het Waalse Gewest en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest betreffende de beheersing van de gevaren van zware ongevallen waarbij gevaarlijke stoffen zijn betrokken, en dat Myriam nog niet werd vermeld omwille van het toen nog in dat jaar 2008 ontbreken bij Myriam van voldoende kennis en expertise in de VR-materie die verwacht wordt van een gedelegeerd ambtenaar.

Een ander lid voegt hieraan toe dat eigenlijk uit de niet-vermelding in een document, niet kan afgeleid worden dat er automatisch een schrapping zou hebben plaatsgevonden.

Er kan bijgevolg volgens meerdere leden niet zonder meer geconcludeerd worden dat Myriam haar naam moedwillig geschrapt werd uit allerlei informele en formele documenten. Myriam maakte wel degelijk deel uit van de dienst VR en werd niet systematisch genegeerd en geweerd uit de documenten van de dienst VR.

[...].'

Deze motivering is afdoende en wordt op geen enkele wijze door de verzoekster weerlegd.

31. Uit wat voorafgaat blijkt dat de verzoekster op het eerste gezicht niet aannemelijk maakt dat het bestreden besluit gesteund is op motieven die feitelijk niet juist zijn of in rechte niet aanvaardbaar zijn. Derhalve kan geen schending van de materiële motiveringsplicht worden aangenomen.

32. Het derde middel is niet ernstig”.

19. De Raad van State bevestigt de voormelde overwegingen in het kader van het thans voorliggende beroep tot nietigverklaring. Hetgeen de verzoekster in haar laatste memorie nog aanvoert doet er allerm minst afbreuk aan. Dat de verwerende partij niet zou aantonen dat de verzoekster, om reden dat zij reeds enkele jaren bij het departement Leefmilieu, Natuur en Energie in dienst was, gemakkelijker dan haar andere nieuwe collega's de stof van de veiligheidsrapportering onder de knie had moeten krijgen, is niet dienstig, aangezien het bestreden besluit de verzoekster niet verwijt dat zij niet sneller is geweest dan haar collega's, maar wel dat zij helemaal is tekortgeschoten in het zich eigen maken van deze aangelegenheid. Voorts wordt in de voormelde overwegingen reeds genoegzaam uiteengezet dat de motieven van het bestreden besluit met betrekking tot verzoeksters werkzaamheden voor het T.O.M. en de weerslag van haar aanmelding bij “Werk-wijzer” op haar functioneren wel degelijk deugdelijk zijn.

Om de in de voormelde overwegingen aangegeven redenen wordt het derde middel thans niet gegrond bevonden.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekster wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 11 maart 2013,
door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

André Vandendriessche,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

André Vandendriessche